

ΜΙΑ ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Όταν τριανταεφτά τριανταοχτώ χρόνους πίσω παρασίσανε οί Έλληνες νά ἐλευθερωθούνε και πάλι νά ἔχουν τὰ ὄπλα, ἔτυχε ὁ φοβερός Όδυσσεύς ὁ τοῦ Ἄνδρουττου νά πολιορκῆ τήν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου εὐρίσκοντο κλεισμένοι οί Τοῦρκοί και ὑπερασπιζοντο μὲ μεγάλη καρτεροφυχία· οὔτε οἱ ἔδικοί μας εἶχαν ἀκόμη ἀρνηθῆ ἠρωστανέλλα, οὔτε οἱ Τοῦρκοί εἶχαν λάθει τὸ ὄβρισμα ὁποῦ ἠθέλησε νά τοὺς δώσῃ ἡ Εὐ-κρίτη. Ὁ πόλεμος ἐγένετο καθὼς εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ὀμήρου. Μάλιστα εἰς ταῖς πολιορκίαις ἐπρο-σποῦσε ἀργά. Οἱ ἄνθρωποι ἐσκοτόνοντο μὲ τὴν ἰσχυρία τους, δὲν ἐγνώριζοντο ἀκόμη ὅλα ἐκεῖνα καταστρεφτικὰ σύνεργα ὁποῦ ἡ φιλανθρωπία τῶν ἐθνῶν και ἡ χριστιανωσύνη τῶν βασιλείων ἐ-κλύθησαν μετὰ ταῦτα και δὲν ἦτο σπάνιο κάπου κάπου νά βλέπησ τὰ ἐνάντια μέρη νά στέκωνται ἅμα τὰ χέρια σταυρωμένα και ἄνεργα διὰ ἑλληψι-νὸν τὸ πολεμοφῶδια.—Κάτι παρόμοιο θὰ ἐσυνέβαι-νε βέβαια και τὴν ἡμέρα ὁποῦ ἔτυχε τὸ ἀκόλου-θον συμβάν.

Ἐξύπνησαν κάποια παλλικάρια τοῦ Ὀδυσσεύς πρῶτῃ και ῥίχτοντας κατὰ τύχην τὸ ἑμμάτιον αὐτῶν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ῥοδοκόκκινη ἀπὸ τὸ πρῶ-τον ὀγκλοχάραμμα, ἔμειναν ἐκστατικά, βλέποντα τοὺς Τοῦρκους ἀνεθασμένους ἐπάνου εἰς τὸν Παρ-τινῶνα και ἐργαζομένους μὲ μεγάλη βία νά χα-νῶν τὰ ὄρατα ἐκεῖνα μνημεῖα.—Τόσο παράξενη αἰ ἀκατανόητη τοὺς ἐφάνη τέτοια ἀνωφελῆς βαρ-βαρότης, ὁποῦ ἔτρεξαν ἀμέσως νά εἰδοποιήσουν τὸν Ὀδυσσεά. Ἄφου ὁ στρατηγὸς ἐβεβαιώθηκε ἐν τῷ ἑμμάτι τοῦ ἀπόλλυτος τρία τέσσαρα ἀπὸ τὰ παλλικάρια του νά πλησιάζουν εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτῶν νά ἐρωτήσουν τοὺς Τοῦρκους διατί ἔδειχναν ἄτοια ἀγριότητα μὲ μάρμαρα τὰ ὁποῖα δὲν τοὺς προσενοῦσαν καμμία βλάβη. Ἐπέταξαν μὲ μιᾶς εἰνοι οἱ γενναῖοι και ὕστερα ἀπὸ ἄλιγη ὥρα ἔ-βησαν εἰς τὸ στρατηγὸν τὴν ἀπόκρισιν, ὅτι οἱ Τοῦρ-κοί μὴν ἔχοντες ἄλλο μολύβι διὰ νά χύσουν βό-λια και ξανοίξαντες ὅτι μέσα εἰς ἐκεῖνα τὰ μάρ-μαρα εὐρίσκετο τοῦτο τὸ μέταλλο, χυμένο ἐπί-πλοῦς διὰ νά δίνῃ δύναμι και σταθερότητα, εἶ-παν ἀποφασίσει νά προστρέξουν εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀλασμὸν διὰ νά δυνηθούνε νά ἐξακολουθήσουν ἐν πόλεμο.

Τέτοια ἀπόκρισιν ἐπροξένησε μεγάλη ἀπελι-πίστια εἰς τοὺς Ἕλληνας και ἀφου ἐστοχάστηκαν τὴν ἀπράξουν διὰ νά σώσουν ἀπὸ τὸν ὄλεθρον τὰ μνημεῖα τοῦ μεγαλείου των, ὅλοι μὲ μία φωνὴ ἀποφασίσαν νά μνηύσουν εἰς τοὺς ἀποκλεισμένους νά παύσουν τὴν καταστροφὴν και ἦσαν ἐτοιμοὶ νά τοὺς προμηθεύσουν ὅσο μολύβι τοὺς ἐχρειάζε-το διὰ τὴν ὑπεράσπισίν τους.—Οὕτω και ἐγένετο. Ἐστρεξάν οἱ Τοῦρκοί, και οἱ Ἕλληνες ἐξαγῶ-

ρασαν μὲ τὸ αἷμά τους, δίδοντες εἰς τοὺς ἐχ-θροὺς βόλια διὰ νά τοὺς σκοτόνουν, τὰ πολῦτι-μα ἐκεῖνα μάρμαρα τὰ ὁποῖα ἦσαν προωρισμένα νά ζήσουν διὰ νά ἴδουν και πάλιν ἀναστημένο ὀλόγουρά τους ἐκεῖνο τὸ ἔθνος, τὸ ὁποῖο ἀπὸ τό-σους αἰῶνας ἐφαίνετο βυθισμένο εἰς λήθαργον.

A. ΒΑΛΛΩΡΙΤΣΙ.

ΤΙ ΕΣΤΙ ΠΑΤΡΙΣ

Ἐν αἰῶνι καθ' ὃν τὰ πάντα ἀναλύουσιν ὅπως διεγείρωσι τὴν περι πάντων δυσπιστίαν, και αὐτὸς ὁ ἔρωσ τῆς πατρίδος κατέστη πρόβλημα. Ἡ πα-τρίς τοῦ ἀνθρώπου, λέγουσιν οἱ νεωτερισταί, μὴ δὲν εἶνε ἀπέραντος ὄσω και ἡ γῆ, και ὅπου λάμπουσιν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου μὴ δὲν ὑπάρχει χῶρος δι' ἓνα υἱὸν τοῦ Ἀδάμ; . . Ἄθλιοι! Ἐ-ρωτήσατε τὸν Ἀλπεινὸν διατί δὲν δύναται νά ζή-σῃ μακρὰν τοῦ ἀντροῦ αὐτοῦ, ἐρωτήσατε τὸν Ἀραβὰ τῆς ἐρήμου διατί τίκεται μακρὰν τῶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου μαστιζομένων ἄμμων αὐτοῦ, ἐ-ρωτήσατε τὸν Γροελανδὸν διατί δὲν ὑπάρχουσι δι' αὐτὸν ἡδυπάθειαι, εἰμὴ μόνον ἐπὶ τῶν ἐπι-πλέοντων πάγων τοῦ Ὀκεανοῦ, και θὰ μάθε-τε τί ἐστὶ πατρίς.

Ἐχετε ἐν τῇ ὑμετέρᾳ γῇ ἐχθροὺς πιέζοντας ὑμᾶς; . . Κλαύσατε τὴν γῆν ἐκείνην, μὴ τὴν κα-ταρασθῆτε, διότι ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσι αἱ φαν-τασιώσεις ὑμῶν, ὑπ' αὐτῆς ἀναπαρίστανται ὑμῖν τὰ ὄνειρα τῆς ὑμετέρας ὑπάρξεως, δι' αὐτῆς ἡ καρδία σας πρῶτον ἤδη ἠνεῶχθη εἰς ἀκαταλή-πτους ἠδύτητας και ὁ ἄνθρωπος, ἵνα ζήσῃ, ἔχει χρείαν ν' ἀγαπήσῃ τοὺς τόπους οὓς κατοικεῖ, τὰ δὲ φίλτρα τῆς τοῦ βίου πρωτῆς μόνον παρακολου-θοῦσιν αὐτὸν ἐν τῷ τάφῳ. Ψυχρὸν κάπηλε, ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν πατρίδα μὴ παρέχουσάν σοι ἀφθό-νους ἠδονὰς και ἀπολαύσεις, εἴθε ποτὲ νά μὴ στε-ρηθῆς ταύτης! Τότε θὰ αἰσθανθῆς πῶς ἐν ἐκά-στω δένδρῳ μυστικόν τι πνέει αἶσθημα, πῶς ἐν ἐκάστῃ πέτρᾳ θεῖος ζῆ λόγος, και τότε θὰ κλαύ-σῃς. . . Ἀνθρώπιнос ἀφροσύνη! ποτὲ σχεδὸν δὲν γίνεται γνωστὸν ἡμῖν ἀγαθόν τι, ἢ καθ' ἣν στιγ-μὴν ἀπόλλυται! . . .

A. BROFFERIO.

ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ

ἔς ἧς οὐδὲν προκύπτει διὰ τοὺς καταναλωτὰς ὄφελος.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι, νέος ὢν, και πρὶν ἔτι δώσω ἀρκετὴν προσοχὴν εἰς τὴν τῶν ἐθνῶν οἰκονομίαν, παρευρέθην εἰς παιδρόν τι και εὐθυμον ἐν τῇ ἐ-ξοχῇ συμπόσιον, ἐνθα τῶν συνδαιτημόνων τις δὲν ἔπαυεν, ἄμα φιλῆλη τις ἐκενοῦτο, νά τὴν σφεν-δονίζῃ ἐκ τοῦ παραθύρου, και τοῦτο, ἔλεγεν, ἔ-καμνε πρὸς ὄφελος τῶν ὑελοργείων. Ἦτον ὄλως χαρὰ διὰ τὸ ἀνδραγάθημά του, οἱ δὲ συνδαι-